

Снимка 29: След Байрън

/0'00"/ Начален джингъл

Гаро: ...тя цялата ни пиеса не е много очевидна...

Теодор: Да си паркираш колата в двора на Харвард. 313 дни преди премиерата.

Свършва интро джингъл

/00:23/ **Емануела:** Каква е тука музиката? Какво каза, че тука има нещо...

Гаро: Не, бе. Каква музика, няма музика, тука няма музика.

Емануела: Аха, добре.

Шум от разлистване на страници.

Гаро: На финала на частта е...там има, да. На трета част. Това е, когато умира Байрън Уелд.

Емануела: И какво пускате тук?

Гаро: Ммм, чува се част от финала на Бетовен, на една симфония, Байрън Уелд кашля, умира. После се чуват едни чайки, един сигнал, че радиото не работи. През това време вие трябва да напуснете сцената, да се преоблечете за следващата сцена. Започва ново предаване, в което племенникът съобщава, че той е починал, вие през това време трябва да сте готови.

Стоян: Чакай, как започваше?

Емануела: Следващата е, в която тя си пише.

Гаро: Следващата е... Не, не, следващата е..."Надявам се, че Байрън Уелд е в ада". Защото

Picture 29: After Byron

/0'00"/ Intro jingle starts

Garo: ...our whole play isn't exactly obvious...

Theodore: Park your car in Harvard yard. 313 days before the premiere.

Intro jingle ends

/00:23/ **Emanuela:** What will the music be like in this part of the play? You said there would be something here...

Garo: No, no. What music, there will be no music, no music here.

Emanuela: Oh, alright.

Sound of rustling pages.

Garo: There will be in the final part...there will be music, yes. Act three. That's when Byron Weld dies.

Emanuela: And what will the music be like?

Garo: Mmm, we hear the final moments from a Beethoven's symphony, Byron Weld coughs, then dies. Then we hear some seagulls, a signal, which tells us that the radio station is out of business. During this you'll have to leave the stage and change costumes for the next scene. There will be a new programme on the station, in which the nephew announces that Byron has died. By then you must be ready backstage.

Stoyan: Wait, how does the scene start?

Emanuela: It's the next one, in which she writes her letters.

Garo: The next one...No, no, the next one is.../ *hope Byron Weld is in hell* (in character). Because we have

племенникът нали казва: “Аз съм племенникът, чичо Байрън почина снощи.

Сега на тая станция ще слушаме рок енд рол.

Стоян: Къде си, бе?

Гаро: Четвърта част.

Емануела: 41.

Стоян: Аз нещо съм ги разбъркал. Ще ги намеря. Започва с новия глас...

Гаро: Да...

Стоян: ...съобщава, че...

Гаро: Ето го тука новият глас до нас. смее се.

Теодор: Преди да си отиде ми заръча да ви кажа, че не ви благодари за...

Гаро: Не ви благодари за нищо!

Теодор: Не ви благодари за нищо!

Гаро и Теодор се смеят.

Теодор: Да говоря?

Гаро: Избрах за вас Портисхед.

/02:20/ **Теодор като Арнолд Уелд:** Здравейте, уважаеми слушатели. Аз съм Арнолд Уелд, племенник на Байрън Уелд. Чичо Байрън почина снощи в болница “Адисън Гилбърт”. Преди да си отидем, ми заръча да ви кажа, че...Преди да си отиде, ми заръча да ви кажа, че не ви благодари за нищо. Иначе, засега аз поемам радиото и по ФМ радио “Глостър, Масачузетс” ще звучи повече рок енд рол от 80’те и 90’те години. Сега избрах за вас Портисхед.

the nephew say: *I’m the nephew, uncle Byron passed away last night.*

From now on you’ll be listening to rock’n’roll on this station.

Stoyan: Where is this?

Garo: Part four.

Emanuela: Page 41.

Stoyan: I must have mixed the pages up. I’ll find it. The scene begins with the new voice...

Garo: Yes...

Stoyan: ...he announces that...

Garo: Here we have the new voice beside us. laughs.

Theodore: *Before he passed away, he told me to tell you he thanks all...*

Garo: *He thanks all of you for nothing!*

Theodore: *He thanks all of you for nothing!*

Garo and Theodore laugh.

Theodore: Should I start?

Garo: *Next up – Portishead.*

/02:20/ **Theodore as Arnold Weld:** *Hello, dear listeners. I’m Arnold Weld, Byron Weld’s nephew. Uncle Byron died last night at “Addison Gilbert” hospital. Before he passed away, he told me to tell you... Before he passed away, he told me to tell you he thanks all of you for nothing. I’m taking over the station, for the moment, and FM Gloucester, Massachusetts will be playing more rock’n’roll from the 80’s and 90’s. Next up – Portishead.*

Стоян: “Надявам се, че Байрън Уелд е в ада”.
Интересното е как той си живее със смъртта. За него смъртта не е “той е умрял, о, ужас”. Самият той, защото е пътник и някак си...

Гаро: Плюс това виждаме как в самото начало без проблем го казва. В смисъл, няма никакво да преодолее, за да каже...

Стоян: “Надявам се, че Байрън Уелд е в ада”. Т.е. “няма да го срещна аз, надявам се да отида в рая”.

Гаро се смее.

Стоян: “Ако отида в ада пък... не знам какво ще става там. Ма, как ще отида в ада, когато аз, ето, човек, на когото съм пращал по 6 долара всяка седмица в продължение на 52 седмици годишно, цели 39 години и, който един единствен път не спомена името ми в своето предаване. Ма, нито един път!”.

Емануела: Безобразие.

Стоян: Защо да отида и аз в ада? По-добре той да отиде в ада.

Гаро: Или, ако ще ходя аз в ада, по-добре той да е в...

Стоян: В рая, да.

Гаро: В рая, да. смее се.

Стоян: Да! Аз, ако съм в ада, хайде, ако обичат, да го преместят в рая. И, и, и, на вас говоря, Катлийн. Ма, интересно! На вас говоря, разберете. И, не мога да понеса такава неблагодарност.

Гаро: “На вас говоря” е, защото мълчи.

Емануела: Тя пак си пише ли нещо?

Stoyan: *I hope Byron Weld is in hell. It's curious how Brackish lives with death. For him death is not like oh, he has died, that's terrible. Him, being close to death, he somehow...*

Garro: *What's more, we see him say it without any issues at the very beginning. I mean, he has nothing to overcome for him to say...*

Stoyan: *I hope Byron Weld is in hell. It's like I won't be meeting him anytime soon, because I hope to go to heaven.*

Garro laughs.

Stoyan: *Even if I go to hell... I wouldn't know what that would be. But, how would I be the one to be sent to hell, when I have been mailing him 6 dollars every week, 52 weeks a year for 39 years, and he didn't mention my name in his programme even once. Not even once!*

Emanuela: An outrage.

Stoyan: *Why would I go to to hell? It'd be better if he went to hell.*

Garro: *Or, if I get sent to hell, he'd better...*

Stoyan: *He'd better be in heaven, yes.*

Garro: In heaven, yes. laughs.

Stoyan: *Yes! If I'm in hell, would they be so kind as to move him to heaven. And, and, and, I'm talking to you, Kathleen. That's interesting! I'm talking to you, understand this. And I cannot bear such ingratitude.*

Garro: *It's I'm talking to you, because she's staying silent.*

Emanuela: She's still writing something?

Гаро: Нали това е сцената, в която му казваш: “Трябва да се благодарите, че никой...”.

Емануела: Да, мърмори си.

Гаро: Защото той нали свършва: “И толкова ученици, и никой не се обажда.”. “Радвайте се, че не са ви забили нож”. Що?

Стоян: Дето сте ги късали по изпитите.

Гаро: Да.

Емануела: “Катлийн О’Хара можеше да стане човек”.

/04:39/ **Гаро:** Катлийн О’Хара можеше да не е на онази опашка от неудачниците и от лузърите. “Можеше да не съм, ако вие...”. Какво очакваш?

Емануела: “Но вие я провалихте”.

Гаро: Да. Чакай малко. Как той те е провалил? Харесва ми, че той дори не иска да го казва: “Не, не мога да седя в това кресло, нали...”. Пак тая сприхавост нещо, внезапно...Ма, за мен това е обяснимо между другото, защо той изведнъж той изпада в мрачни, такива някакви сприхави положения.

Емануела: От болестта?

Гаро: Да. И с напредването на пиесата, може би тя се задълбочава и...Това непомнене, забравянето става все по-често. Това му е проблем, мрази да не помни. “Мразя да не си спомням!”. Важни са.

Стоян: Това е средство. Много ми се ще да има една сложна история. И да мина без да ползвам различни средства. Много ми се иска това нещо,

Гаро: That’s the scene, in which you tell him: *You have to be grateful that no one...*

Emanuela: Yeah, she’s mumbling something.

Гаро: Because his final line here is: *So many students, and not one of them calls.* And she goes: *Be grateful that no one has come here to put a knife in your heart! Why?*

Stoyan: *The ones you failed in school.*

Гаро: Yes.

Emanuela: *Kathleen O’Hara could have become someone.*

/04:39/ **Гаро:** Kathleen O’Hara could have had the chance not to stand in the line of failures and losers. *I could have avoided that, only if you....* What do you expect?

Emanuela: But you ruined her.

Гаро: Yes. But wait a second. How has he ruined you? I like that he doesn’t even want to say it: *No, I can’t sit in this chair, I...* He’s again irritable, out of nowhere. But, for me that’s understandable, the fact that he throws these dark, irate tantrums.

Emanuela: Because of his illness?

Гаро: Yeah. And with the advancement of the play, this illness worsens and...The forgetting begins to occur more frequently. That’s a big problem for him, he hates to forget things: *I hate not to remember.* These things are important.

Stoyan: That’s a plot device. I really wish for the story to be complicated. And to be able to go through it without using such plot devices. I really want to,

мама му стара. Или поне да не се усещат. Докъде бях стигнал? “Слушате ли ме, Катлийн? Следите ли ми мисълта? Въобще интересувате ли се от това, което става с мен? Какво искате вие от мен? Защото аз не разбирам”. Т.е., може да има и Алцхаймер, но повечето е склерозата. Склерозата, т.е. възбуденият мозък. Не само в сърцето бушува кръвта, ту аритмии и не знам какво, но и в мозъка някакви неща, някакви части вече ги няма. Но това, което го има, то е останало, то е много силно, то не може да се изличи въобще. Никога.

Гаро: Да, казахме, проблемът е по-скоро с тази, скорошната памет.

Стоян: Затова то е обидно. Затова нейната акция е ужасна! И затова по-добре да си умра. Тя нейната е ужасна, тя е...Какво, тя идва да решава свои проблеми, или с мен да се саморазправи?

Гаро: Еми, идва свои проблеми да решава. То това се усеща. Все едно, това би трябвало да те дразни. “Какво се ровиш?”. И пак пише тия писма. “Какво се ровиш там, където...В какво ровиш там?”. “Пиша. На майка ми, на баща ми...”. “Ма те са мъртви!”.

Емануела: “Нищо, аз пак им пиша”.

/06:59/ **Стоян:** Всъщност, сега както почнахме репетицията, нали ти ѝ предложи да се смири, за да намери отговора, т.е. да, имало е любов.

Гаро: Да, да осмисли, да осмисли историята, защото, ако е нямало, според мен тя просто ще изпадне в страшна дупка.

Стоян: Някъде в този живот е имало любов. В живота на майка ти.

Гаро: “Да, може да не е при мен, ама...”.

damn it. Or at least for them to not be intrusive. Where was I? *Are you listening to me, Kathleen? Are you following my meaning? Are you in the least bit interested in what's happening to me? Because I don't understand.* I mean, he may as well have Alzheimer's disease, but what really troubles him is his sclerosis, i.e. the excited mind. It's not only in his heart that blood rages, he has arrhythmia, but parts of his mind are gone as well. But that which he has, which remains is very strong, it can never be erased. Never.

Гаро: Yes, as we established already, he has trouble with his short memory.

Stoyan: That's why all of this is so degrading. That's why her quest is terrible! And that is why it would be best for him to just die. She's terrible, she... Why is she here anyway, to deal with her own problems or to have a fight with me?

Гаро: Well, she's here to deal with her own issues. This can be felt. It's like, this must be irritating to you. What are you trying to uncover? And she still writes her papers. What are you trying to unearth...? I'm writing. To my mom, to my dad.... But they're dead!

Emanuela: *All the same, I'm still writing them.*

/06:59/ **Stoyan:** Actually, when we started the rehearsal, you suggested that she should humble herself so that she can find the answer, i.e. there used to be love.

Гаро: Yes, she should deliberate over the story, because if there never was love, I think she would get extremely depressed.

Stoyan: Somewhere in this life there used to be love. In your mother's life.

Гаро: *Yes, there may be no love in my life, but...*

Емануела: Поне на майка ми.

Emanuela: *At least in my mother's.*

Гаро: Поне там, да.

Garro: There at least.

Стоян: Значи това е любов. Какво, какво предизвиква...Той, нали, че си заминава е ясно, ама с какво си отива?

Stoyan: So this is love. What does that entail...He may as well be a goner, but what is he passing away with?

Емануела: С прошката. На Катлийн. И с...

Emanuela: With forgiveness. From Kathleen. And with...

Стоян: Отива си с това, че не е сам.

Stoyan: He's passing away with the fact he's not alone.

Емануела: Не е сам.

Emanuela: He's not alone.

Стоян: Да. Че може да си отиде вече.

Stoyan: Yes. With the fact the he can pass away already.

Гаро: Да, да.

Garro: Yes, yes.

Емануела: Да.

Emanuela: Yes.

Стоян: И че има смисъл. Че срещна Катлийн. Дето се вика, като моя дъщеря.

Stoyan: And with the fact that it matters. It matters that he met Kathleen. *She's like a daughter to me.*

Емануела: Като човешко същество.

Emanuela: He sees her as a human being.

Стоян: Тя може...Не, като моя дъщеря даже.

Stoyan: She can...No, he sees her as his daughter.

Емануела: Да.

Emanuela: Yes.

Гаро: Защо не?

Garro: Why not?

Стоян: Тя си е дъщеря на баща си, хубаво. Макар че то не е много сигурно. Според мен. Но аз я приемам като моя дъщеря. Т.е. когато тя е детето на моята любов...същото.

Stoyan: She may be her father's daughter, OK. Although that's debatable. I think so. But I see her as my daughter. I.e. if she's my beloved's child...it's the same.

Емануела: Да.

Emanuela: Yes.

Гаро: Да! Като оня ден, което си говорехме, че, ако наистина ей сега започна да гледам, ще кажа "А, това са баща и дъщеря. Дошла е да види баща

Garro: Yes! Like that thing we were talking about the other day – that if I were to start watching at this particular point, I'd go: *Ah, those are a father and his*

си по празниците”. сме се. Такава е атмосферата. В смисъл, ако не съм гледал наистина до този момент, точно това ще кажа: “Аха, може би след дълго отсъствие, дъщеря се прибира вкъщи при баща си, да го види”.

Започва аустро джингъл

Теодор: С гласовете на Гаро Ашикян, Емануела Шкодрева, Стоян Алексиев, Даниела Манолова и Теодор Иванов.

Стоян: Можем да отроним сълза...

Свършва аустро джингъл

Стоян: ...тихомълком.

/09'02"/ Край

daughter. She's come to visit her father during the holidays. laughs. That's the atmosphere. I mean, if I haven't watched the play up to this point, I'd say: Aha, it seems like a daughter who's been missing for a long time, has come home to her father for a visit.

Outro jingle starts

Theodore: With the voices of Garo Ashikyan, Emanuela Shkodreva, Stoyan Alexiev, Daniela Manolova и Theodore Ivanov.

Stoyan: We can shed a tear...

Outro jingle ends

Stoyan: ...in silence.

/09'02/ End